



**Henrici Canisi[i] Noviomagi, Belgæ, Jn Academia
Ingolstadiensi SS. Canonum Profess. Ordinarii & Primarii,
Opera Quæ De Ivre Canonico Reliqvit**

Canisius, Heinrich

Coloniae Agrippinae, 1662

Regula XII. In judiciis non est acceptio personarum habenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62169](#)

REGULA XII.

In judiciis non est acceptio personarum habenda.

Hec Regula Judicem monet, ne in administranda justitia, personarum, quibus ius dicit, rationem habeat, sed deposito omni affectu, odio, favoris, præmu, timoris, causam ex quo cognoscat, cap. 1, De sent & re judic. in 6, can. Quatuor 79, can. Quisquis 80, et qu. 3, Quicunque, aut Hieron. aut consanguinitate, aut amicitia, & è contrario hostilio odio vel inimicitius, in judicando ducatur per veritatem iudicium Christi, questus justitia, & frumentum illius veritatis in amaritudinem text. est in can. Quicunque 21, qu. 3, Regula autem hoc tradidit, videatur ex Novit. 11, postmodum Extrav. De judic. ex cap. Statutum 11, § insuper cum seq Derefscript lib. 6 cap. 1, De sentent & re judic. in 6.

Cæterum non prohibetur Judex, remoto affectu (quod unicum hac regula continetur) interdum personarum habere rationem in judicio, si ita lex jubeat; velut in minoribus xxv. annos, quos pronuntiat ex suis contractibus, sive auctoritate tutoris vel curatoris initis, non obligati, tit. Inst. De auctor tut in princ. l. 3, C. De in integr. restit. imò & eos restituit, ubi auctoritate tutoris vel curatoris in contrahendo laeti sunt; quod non æquum est in majoribus, d. l. 3, & toro tit. D. De minoribus item admetitur exceptionem S. C. Velleianum muliere, quæ pro alio intercessit, tit. D & C. Ad S. C. Velleian & exceptionem S. C. Macedonian filio-familias, qui pecuniam numeratam mutuam accepit, tit. D. & C. Ad S. C. Maced. aliiisque personis ex aliis causis succurrunt; adeò quod unum ex ea-

dem causa absolvat, alium verò condemnat. Et rectè, cum lex ita ex causa jubeat

Idem & in delictis evenit, in quibus ex iisdem facinoribus nostrarum quam alii aliter puniuntur; ut duta, aliter servi, aliter liberi, l. Aut facta 16, §. persona D. De pœna. Furiosis delicti pœna remittitur, non qui sanè mentis sunt, l. Divus 34, D. De off. præsid. de quibus latè Tiraquel in tract. De pœnas. Sed hæc, ut diximus, auctoritate iuris sunt, non ex privato affectu Judicis, qui hac Regula inhibetur.

His objicitur text. in can. Clerico dist. 50, in cap. 3, Ext. De off. legati, quibus locis Pontifex iultam pœnam remittit delinqentis, propter effectum suum. Verum respondetur, in summo principi repreendi hoc non debere, in cuius arbitrio omnes pœnae resident. At in inferiori Judice non admittitur, ut ipsa pœna à jure constituta gratiam facere possit, l. Si qua pœna 144, D. De verb. signis cum non debeat esse clementior lege, §. oportet Novet. de judicib. sed pœnam potius ex præscripto legis exequi, l. 1, in fine D. Ad S. C. Turpil cap. 1, & cap. 5, Ext. De consil. Nisi forte justa causa Judicem permoveat ad augendam vel diminuendam pœnam, quod illi permisum est, l. 1, & l. 4, C. Ex quibus causis infam irrog. l. Quid ergo 1., §. pœna gravior D. De huius qui non infam l. Hodie 13, l. In metallum 22, D. De pœna. Vide omnino Tiraq. in d. Tract.

REGULA XIII.

Ignorantia facti, non juris excusat.

Facti ignorantia dicitur, cum quis ignorat id, quod factum est Juris verò ignorantia, cum ignorat, quod à jure constitutum vel comprehendens est. Exempla hujus Regulae extant in 6, 1, c. 2, Ext. De ordinab. Episcoporum. Episc. in cap. 2, Ext. De cognat spiritu in cap. pen. Ext. De Clerico ex com. minist. in cap. Si beneficia 20, in cap. Eum qui 8, De proben. lib. 6, Addit. & l. 4, D. De iur. & facti ignor. ubi hæc Regula multis exemplis illustratur.

Intelligimus autem hoc loco ignorantiam fa-

cti non proprii, sed alieni; siquidem ignorantia proprii facti veniam non meretur, per text. in l. Quamquam 7. D. Ad S. C. Velleian in l. Item queritur, 13, §. si falso, in l. Sed addes 9, §. 1 D. Locat. Ni in ubi ignorans de damno vitando, alter verò de lucro captando certaret; veluti in conditione indebiti, l. 1, l. Sed & simile 22, & passim D. De condic. indeb. neque enim natura æquum est, locupletari cum alterius injurya, l. Nam hoc natura 4. d. tit. De condic. indeb. c. Locupletari inf. h. s. aut ubi factum proprium anti-